

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [\[Link\]](#). Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați [politica noastră lingvistică și de traducere \[Link\]](#).

Deciziei Ombudsmanului European în cazul 1527/2016/LM privind soluționarea de către Parlamentul European a unei plângeri de hărțuire

Decizie

Caz 1527/2016/LM - Deschis la 12/07/2017 - Decizie din 26/02/2018 - Instituția vizată
Parlamentul European (Nu se justifică investigații suplimentare) |

Cazul viza o plângere de hărțuire (inclusiv „intimidare violentă”) la locul de muncă înaintată de către un membru al personalului unui grup politic de la Parlamentul European. Membrul personalului a adresat Ombudsmanului o plângere întrucât Comitetul consultativ al Parlamentului privind hărțuirea la locul de muncă și prevenirea acesteia analiza cazul său de prea mult timp. Comitetul consultativ și-a finalizat analiza în timpul desfășurării anchetei Ombudsmanului și a constatat că respectiva pretenție de hărțuire era „nefondată”.

Ancheta Ombudsmanului nu vizează concluzia Comitetului consultativ conform căreia pretenția de hărțuire era „nefondată”. Ombudsmanul s-a concentrat pe aspecte de procedură și a constatat că respectivul Comitet consultativ nu a respectat termenele stabilite prin regulamentul său intern cu privire la investigarea cazurilor de hărțuire și că acest lucru a contribuit la o întârziere generală inacceptabilă în încheierea lucrărilor sale.

Ombudsmanul a înaintat o serie de sugestii către Parlament în vederea asigurării faptului că anchetele sale cu privire la plângerile de hărțuire sunt finalizate cât mai rapid posibil, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte, și, în special, că sunt respectate termenele specifice privind organizarea unei întâlniri cu reclamantul și alte persoane relevante.

Sugestiile Ombudsmanului reflectă recunoașterea de către acesta a faptului că toate organismele UE trebuie să fie percepute ca dispunând de proceduri solide și eficiente pentru gestionarea plângerilor de hărțuire. Deficiențele din cadrul procedurilor Parlamentului s-ar putea reflecta negativ, poate nemeritat, asupra procedurilor de combatere a hărțuirii de la nivelul funcției publice a UE în general.

Contextul plângerii

1. Reclamantul a lucrat ca agent contractual pentru un grup politic la Parlamentul European din iunie 2015 până în aprilie 2016. În septembrie 2015, a fost informat de grupul său politic că contractul său va fi reziliat. Rezilierea contractului său a intrat în vigoare în aprilie 2016. La 8 decembrie 2015, în timp ce încă lucra pentru grupul politic, reclamantul, împreună cu doi colegi din același grup politic, au depus plângeri la Comitetul consultativ al Parlamentului European pentru hărțuire și prevenire la locul de muncă [1] (Comitetul consultativ). Reclamantul a susținut că a fost supus unor „hărțuiri și rasism la locul de muncă, inclusiv intimidări violente” comise de mai mulți membri ai personalului grupului politic și, în principal, de o persoană de rang înalt din cadrul grupului.

2. La 11 decembrie 2015, reclamantul a acordat președintelui Comitetului consultativ permisiunea de a solicita grupului politic autorizarea de a examina plângerea de hărțuire [2]. La 18 decembrie 2015, președintele Comitetului consultativ a solicitat Secretarului General al grupului politic autorizarea de a soluționa cele trei plângeri de hărțuire. Secretarul general al grupului a acordat această autorizație la 22 decembrie 2015.

3. La 6 ianuarie 2016, reclamantul a solicitat președintelui Comitetului consultativ informații actualizate cu privire la stadiul plângerii sale de hărțuire. Președintele Comitetului consultativ l-a informat pe reclamant că autorizația a fost acordată de grupul politic. Președintele Comitetului consultativ l-a întrebat pe reclamant dacă preferă să fie interviuat la Bruxelles sau la Strasbourg în cursul următoarei sesiuni plenare (care a avut loc între 18 și 21 ianuarie 2016). Reclamantul a răspuns că dorește să fie interviuat la Bruxelles.

4. La 8 ianuarie 2016, secretarul general al grupului politic a sugerat președintelui Comitetului consultativ că o persoană de rang înalt din cadrul grupului, responsabilă cu autorizarea concediilor și absențelor anuale, este cea mai în măsură să acționeze ca punct de contact pentru ancheta plângerii privind hărțuirea. Această persoană în vârstă a fost aceeași persoană de rang înalt identificată de reclamant ca fiind responsabilă în principal pentru presupusa hărțuire. La 26 februarie 2016, președintele Comitetului consultativ a trimis un e-mail acestei persoane de rang înalt, solicitând grupului să contacteze membrii personalului împotriva cărora au fost depuse plângerile de hărțuire și să invite reclamantul la o reuniune cu Comitetul consultativ la Bruxelles, la 14 martie 2016.

5. Comitetul consultativ a interviuat reclamantul la 14 martie 2016. De asemenea, a interviuat martori și alți membri ai personalului în perioada martie-septembrie 2016 (în total, a interviuat nouă persoane).

6. Comitetul consultativ și-a încheiat evaluarea cu privire la cele trei plângeri la 4 octombrie 2016. Concluzia Comitetului consultativ cu privire la plângerea de hărțuire a reclamantului – și anume că cererea de hărțuire a fost „neîntemeiată” – a fost transmisă Secretarului General al grupului politic la 12 octombrie 2016. Secretarul general al grupului politic a aprobat raportul la

27 octombrie 2016. Comitetul consultativ a transmis raportul reclamantului la 1 decembrie 2016.

7. La 19 octombrie 2016, cu alte cuvinte, înainte ca reclamantul să fi fost informat cu privire la rezultatul anchetei privind hărțuirea, reclamantul s-a adresat Ombudsmanului.

Ancheta

8. Ombudsmanul a deschis o anchetă cu privire la poziția reclamantului potrivit căreia Comitetul consultativ i-a luat prea mult timp pentru a efectua ancheta cu privire la plângerea de hărțuire.

9. Atunci când, în cursul acestei anchete, a fost informat cu privire la rezultatul anchetei, reclamantul a prezentat, de asemenea, poziția potrivit căreia Comitetul consultativ nu a finalizat ancheta în timp ce lucra pentru Parlamentul European și că Comitetul consultativ nu i-a furnizat în mod greșit raportul final complet privind ancheta, ci doar un rezumat. Ombudsmanul a decis să includă aceste aspecte în ancheta sa.

10. În cursul anchetei, Ombudsmanul a primit răspunsul Parlamentului la o serie de probleme specifice ridicate de aceasta.

11. **Decizia** Ombudsmanului ia în considerare argumentele și opiniile prezentate de părți.

Modul în care Comitetul consultativ gestionează ancheta

Argumente prezentate Ombudsmanului

12. Parlamentul și-a exprimat opinia că durata totală a procedurii (șapte luni de la primul interviu până la concluzia finală) nu este nerezonabilă, având în vedere numărul mare de documente pe care Comitetul consultativ a trebuit să le examineze, relația cu celelalte două plângeri din partea aceluiași grup politic (este recomandabil să se intervieveze toți cei trei reclamânți la aceeași dată), precum și implicațiile procedurale ale necesității de a solicita autorizarea grupului politic pentru a se ocupa de această chestiune.

13. Potrivit Parlamentului, din cauza faptului că Comitetul consultativ a trebuit să obțină autorizația din partea grupului politic, durata lucrărilor nu a încălcat normele interne ale Comitetului consultativ [3] (normele interne). Parlamentul a susținut, de asemenea, că Comitetul consultativ evaluează fiecare caz în parte în detaliu și independent de faptul că reclamantul este în continuare angajat al Parlamentului. Comitetul consultativ nu a avut nicio influență asupra deciziei de concediere a reclamantului, iar această decizie nu a avut niciun impact asupra constatărilor sale.

14. Ombudsmanul a întrebat dacă Parlamentul ar considera util ca normele interne să stabilească termene procedurale suplimentare pentru investigațiile Comitetului consultativ, pentru finalizarea unui caz și pentru informarea reclamantilor (în plus față de termenele inițiale pentru audierea reclamantului și a altor membri ai personalului relevanți). Parlamentul a răspuns că ar putea fi contraproductiv să se oblige Comitetul consultativ să își finalizeze examinarea într-un anumit termen, având în vedere natura exigentă a atribuțiilor sale. Comitetul consultativ are obligația de a examina în detaliu toate argumentele și documentele furnizate de un reclamant. De asemenea, aceasta trebuie să garanteze dreptul la apărare al persoanei acuzate de hărțuire și, adesea, să audă alți membri ai personalului pentru a obține o imagine de ansamblu. Comitetul consultativ poate adopta măsuri provizorii, dacă este necesar, pentru a proteja una dintre părțile la un litigiu. Comitetul consultativ poate emite o astfel de recomandare autorității imputernicite să facă numiri în orice etapă a procedurii. Parlamentul a declarat că consideră că resursele Comitetului consultativ sunt adecvate, având în vedere rolul și volumul său de cazuri.

15. În cele din urmă, Parlamentul a afirmat că documentul care conține concluziile Comitetului consultativ, care a fost comunicat reclamantului, este același cu documentul comunicat secretarului general al grupului politic.

Evaluarea Ombudsmanului

16. Hărțuirea este o problemă foarte gravă. Existența sa dăunează victimelor, în multe cazuri grave. Persoanele care simt că au fost hărțuite și care au avut curajul de a-și exprima preocupările în fața autorităților competente din instituțiile lor sunt vulnerabile. Ei trebuie să fie asigurați imediat că acuzațiile lor vor fi tratate în mod serios și în timp util. Orice nerezolvare a acuzațiilor de hărțuire în mod grav și în timp util dăunează instituțiilor în care se fac acuzații de hărțuire.

17. Ombudsmanul înțelege că, în funcție de complexitatea cazului, inclusiv de numărul de documente de examinat și de numărul de martori care trebuie audiați, timpul necesar pentru tratarea plângerilor de hărțuire va varia de la caz la caz. O instituție nu ar trebui să limiteze domeniul de aplicare sau caracterul complet al unei investigații doar pentru a o finaliza rapid. În acest caz particular, Ombudsmanul va examina dacă termenele stabilite de normele interne privind anchetele privind hărțuirea au fost respectate și dacă măsurile specifice luate în cadrul anchetei au fost luate într-o perioadă de timp rezonabilă.

18. În conformitate cu normele interne, comitetul consultativ îl audiază pe reclamant, pe persoana acuzată de hărțuire și, eventual, pe ceilalți membri ai personalului în cauză [4] . Acesta *trebuie să* consulte reclamantul în termen de zece zile lucrătoare de la cererea sa și *trebuie să* îi audieze pe ceilalți membri ai personalului în termen de o lună de la reuniunea cu reclamantul [5] . Utilizarea cuvântului „trebuie” în normele interne nu lasă loc să se îndoiască de natura peremptorie a acestor termene.

19. În acest caz, reclamantul a fost audiat pentru prima dată la mai mult de **trei luni** de la

depunerea plângerii sale de hărțuire la Comitetul consultativ. În plus, nu toți ceilalți membri ai personalului au fost audiați în termen de o lună de la reuniunea comitetului consultativ cu reclamantul. Unii dintre ei au fost audiați la **patru luni** după întâlnirea cu reclamantul.

20. Ombudsmanul ia act de faptul că Comitetul consultativ a solicitat autorizarea grupului politic înainte ca acesta să se ocupe de această chestiune. Temeiul pentru acest lucru nu este clar, deoarece normele interne nu prevăd o astfel de dispoziție. Cu toate acestea, reclamantul a fost de acord, în termen de trei zile de la plângerea sa, cu Comitetul consultativ care se apropie de grupul politic, iar grupul politic și-a dat autorizația în termen de patru zile (dintre care două au avut loc în weekend). Această etapă procedurală a cauzat o întârziere totală de cinci zile lucrătoare; dar nu explică de ce Comitetul consultativ a avut nevoie de mai mult de trei luni pentru a se întâlni cu reclamantul.

21. Parlamentul a susținut că este nevoie de mai mult timp pentru a organiza interviul cu reclamantul, deoarece era de dorit ca toți cei trei reclamânți să fie audiați la aceeași dată. Ombudsmanul ia act, în acest context, de faptul că normele interne prevăd că comitetul consultativ *ascultă cu simpatie* orice persoană care consideră că este victima hărțuirii și *îi acordă tot timpul și atenția necesare*. [6] Scopul acestei dispoziții este, în mod clar, de a se asigura că o persoană care se simte hărțuită simte, de asemenea, că este luată în serios și că este ascultată. Acesta este motivul pentru care Comitetul consultativ ar trebui să vadă o persoană care se simte hărțuită într-o perioadă scurtă de timp (și anume zece zile lucrătoare); cu cât mai devreme sunt auzite persoanele implicate, cu atât memoria lor este mai proaspătă a evenimentelor. Parlamentul nu a oferit nicio explicație cu privire la modul în care preferința Comitetului consultativ de a-i audia pe toți cei trei reclamânți împreună ar fi depășit dreptul legitim al reclamantului de a fi ascultat imediat.

22. Parlamentul nu a explicat de ce au trecut mai mult de șase săptămâni, în urma primirii autorizației din partea grupului politic, înainte ca președintele Comitetului consultativ să înceapă contactele pentru a organiza reuniunea cu reclamânții. De asemenea, Parlamentul nu a explicat de ce Comitetul consultativ a durat atât de mult timp pentru a-i asculta pe ceilalți membri ai personalului în cauză, eventual în detrimentul amintirilor lor cu privire la evenimente.

23. În plus, nu este clar de ce a fost necesară organizarea reuniunilor prin intermediul persoanei de rang înalt desemnate de grupul politic. Important, această persoană în vârstă a fost membrul personalului acuzat în primul rând de hărțuire. Acest fapt pune în mod clar sub semnul întrebării oportunitatea utilizării acestei persoane ca punct de contact pentru organizarea de reuniuni cu comitetul consultativ. Comitetul consultativ ar fi trebuit să refuze punctul de contact propus de grupul politic. În schimb, ar fi putut solicita o altă persoană de contact sau ar fi putut pur și simplu să contacteze direct membrii personalului în cauză, evitându-l astfel pe reclamant să intre în situația incomodă de a lua legătura cu unul dintre presupușii hărțuitori.

24. Ombudsmanul înțelege că Comitetul consultativ are nevoie de o anumită perioadă de timp, după ce a văzut pe toți cei interesați, pentru a evalua informațiile de care dispune pentru a face o constatare. Perioada de timp de care a avut nevoie Comitetul consultativ pentru a-și realiza evaluarea finală (de la ultimul interviu din 13 septembrie 2016 până la finalizarea poziției sale la

4 octombrie 2016) nu a fost nejustificat de lungă. Cu toate acestea, Comitetul consultativ a trimis apoi raportul său grupului politic pentru a solicita aprobarea raportului. Nu este clar de ce Comitetul consultativ a făcut acest pas, având în vedere că normele interne impun ca acesta „să funcționeze cu autonomie deplină, independență și confidențialitate”.

25. Grupul politic a avut nevoie de aproximativ trei săptămâni pentru a aproba raportul Comitetului consultativ; acesta a comunicat poziția sa Comitetului consultativ la 27 octombrie 2016. Cu toate acestea, nu este clar de ce rezultatul procedurii nu a fost comunicat ulterior reclamantului până la 1 decembrie 2016.

26. Pe baza celor de mai sus, este clar că termenele în care comitetul consultativ ar fi trebuit să audieze reclamantul și alți membri ai personalului au fost în mod clar încălcate. În împrejurările particulare ale prezentei cauze nu exista niciun element care să justifice o abatere de la aceste termene. Nerespectarea termenelor prevăzute în Normele interne privind anchetele privind hărțuirea subminează importanța acestor norme în ochii personalului Parlamentului, transmițând mesajul că nu se vor lua măsuri prompte pentru investigarea acuzațiilor de hărțuire. O astfel de neconformitate conduce, de asemenea, la anchete de hărțuire care, în general, sunt nerezonabile și care au drept consecință faptul că reclamantul (indiferent de concluzia finală cu privire la problema hărțuirii) se află într-o stare de incertitudine cu privire la o problemă foarte gravă.

27. Ombudsmanul este de acord că s-ar putea să nu fie recomandabil să se stabilească un termen stabilit în care comitetul consultativ trebuie să finalizeze evaluarea globală a unei chestiuni care i-a fost adusă la cunoștință. În mod clar, Comitetul consultativ ar trebui să procedeze cât mai rapid posibil cu evaluarea sa globală. Este puțin important să se stabilească termene specifice pentru finalizarea etapelor anterioare ale procedurii, în cazul în care întârzierile care pot fi evitate sunt permise ulterior. Ar fi util ca Comitetul consultativ să aibă orientări în acest sens. Astfel de orientări ar trebui să sublinieze caracterul urgent al anchetelor privind hărțuirea și necesitatea ca acestea să fie efectuate cu vigoarea, „rapiditatea și solicitudinea” impuse de circumstanțele cazului [7]. Ombudsmanul va face o sugestie de îmbunătățire în acest sens.

28. În ceea ce privește chestiunea procedurii comitetului consultativ care nu a fost finalizată în timp ce reclamantul încă lucra în Parlament, Ombudsmanul constată că nu există o astfel de obligație pentru comitetul consultativ. În cazul în care un membru al personalului consideră că concedierea sa reprezintă el însuși o reflectare a hărțuirii, membrul personalului va trebui să abordeze această problemă în cadrul plângerii de hărțuire pe fond (fie în fața Comitetului consultativ, fie într-o cerere de asistență în temeiul Statutului funcționarilor).

29. Reclamantul a considerat că nu i-a fost trimisă o copie completă a raportului anchetei de către comitetul consultativ. Cu toate acestea, Ombudsmanul este convins că copia integrală a raportului de anchetă trimis grupului politic a fost aceeași cu raportul trimis reclamantului.

30. Ombudsmanul este conștient de necesitatea de a considera că toate organismele UE dispun de proceduri solide și eficace pentru tratarea plângerilor de hărțuire. Funcția publică a

UE trebuie văzută ca un model în ceea ce privește modul în care tratează plângerile de hărțuire. Deficiențele procedurilor Parlamentului în această privință, astfel cum se arată în prezenta anchetă, ar putea reflecta negativ asupra procedurilor de combatere a hărțuirii la nivelul funcției publice a UE în general. În consecință, este foarte important ca Parlamentul să abordeze aceste deficiențe, atât pentru protecția propriului personal, cât și pentru a evita crearea unei percepții mai generale, și poate chiar inechitabile, conform căreia funcția publică a UE nu ia în serios problemele legate de hărțuire.

Concluzie

Pe baza anchetei privind această plângere, Ombudsmanul constată că Comitetul consultativ nu a respectat termenele specifice prevăzute pentru întâlnirea cu reclamantul și cu alte persoane relevante și că acest eșec a contribuit la o întârziere generală inacceptabilă în finalizarea lucrărilor comitetului consultativ. Întrucât reiese în mod clar din normele interne că aceste termene trebuie respectate, nu este necesar să se formuleze o recomandare în acest sens și nu sunt justificate alte anchete.

Sugestii de îmbunătățire

Parlamentul European ar trebui să se asigure că o persoană care a depus o plângere de hărțuire primește, cât mai curând posibil, raportul privind rezultatul investigației desfășurate de Comitetul consultativ privind hărțuirea și prevenirea acesteia la locul de muncă.

Parlamentul European ar trebui să elaboreze orientări privind calendarul general în care comitetul consultativ ar trebui să încerce să își finalizeze activitatea în cazuri individuale. Astfel de orientări ar trebui să sublinieze caracterul urgent al anchetelor privind hărțuirea și necesitatea ca acestea să fie efectuate cu vigoarea, rapiditatea și sollicitudinea impuse de circumstanțele cazului.

Având în vedere natura sensibilă a activității sale, Parlamentul European ar trebui să se asigure că Comitetul consultativ va evita utilizarea intermediarilor atunci când organizează reuniuni cu persoanele în cauză.

Emily O'Reilly Ombudsmanul European

Strasbourg, 26/02/2018

[1] Rolul Comitetului consultativ al Parlamentului este de a asculta orice persoană care consideră că a fost victima hărțuirii. Comitetul este autonom și acționează exclusiv cu titlu consultativ pentru autoritatea împuternicită să facă numiri (grupul politic, în cazul de față). Comitetul nu are autoritatea de a lua măsuri administrative sau disciplinare cu privire la orice persoană din cadrul Parlamentului. Comitetul consultativ are șase membri, dintre care doi sunt numiți de Comitetul pentru personal, unul numit de Serviciul medical, unul trebuie să aibă expertiză în ceea ce privește „egalitatea de șanse”, iar componența trebuie să fie „echilibrată din punct de vedere al genului”.

[2] Articolul 4 din Decizia Biroului Parlamentului European privind delegarea competențelor autorității împuternicite să facă numiri și a autorității împuternicite să încheie contracte de muncă prevede că competențele conferite prin statut autorității împuternicite să încheie contracte de muncă sunt exercitate de autoritatea desemnată de fiecare grup politic. Această dispoziție este interpretată de Parlament în sensul că Comitetul consultativ are competența de a examina plângerile privind hărțuirea agenților temporari care lucrează în grupuri politice numai dacă autoritatea desemnată de grup este de acord.

[3] Decizie adoptată de Secretarul General al Parlamentului European la 21 februarie 2006. Parlamentul a făcut referire în special la articolul 11 din Normele interne.

<https://epintranet.in.ep.europa.eu/files/live/sites/epintranet/files/human-resources/rules-rights/advisory-committees/n>

[4] Articolul 10 din Normele interne

[5] Articolul 11 din Normele interne

[6] Articolul 6 din Normele interne.

[7] A se vedea, în acest sens, hotărârea Tribunalului Funcției Publice din 11 iulie 2013, Tzirani/Comisia, F-46/11, ECLI:EU:F:2013:115, punctul 108, care prevede că „*administrația, atunci când se confruntă cu un incident incompatibil cu buna ordine și liniștea serviciului, trebuie să intervină cu toată vigoarea necesară și să răspundă cu rapiditatea și sollicitudinea impuse de circumstanțele cauzei în vederea stabilirii faptelor (...)*”.